

REGELŐ.

Pesten csütörtökön december 3^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Moro Faustina.

(Vége.)

Lorenzo végig hallgatta barátját, de beszédére nem felelt, 's elmélyedtnék látszék. A' francia fölveré álmódzásaiából, mondva: „nézd, nézd, itt jó ismét felénk.“ — Lorenzo francia barátja hajszálalig hasonlított a' kísértő lélekhez A' korsz kereskedőnek még egyszer látni kelle a' szép görögnot, kit most még szebbnek talált, mint első látásra. Theodora barna szemeinek villanása szíveig hatott a' korsznak, 's egész valóját megreszketteté. Ezentul egész estvén át csak tördelt, érthetlen feleleteket leheté tőle hallani. Barátjától közvetlenül kérdezősködék Pappadolo iránt, de a' feleletet soha be nem várta; egész lénye ingerültt, mozgalmái görcsök voltak, és külsején valami őrülség nemű ömlött - el, 's mint-hogy a' rögtöni szerelemlázban szenvedett, valóban az őrülség háttárain állott. Hazamenet meg kelle barátjának igérni, hogy más nap bevezeti Pappadolónál.

Nyolcz nappal Theodoránál bemutatása után már házasságról beszélt a' különben igen félénk Lorenzo, és vagyoni állapotját nyugottan sorolá elő a' vén görögnek, ki a' hallottak után némi jegyzéket csinált, 's a' kérőnek 14 nap mulva ígért választ. Ez idő lefolyta alatt kedvező híreket gyűjtven magának Pappadolo a' korsz iránt, késznek nyilatkozáék vejeül fogadni, ha t. i. leányának istetszeni fog. Lorenzo még fiatal volt, vonalmai nemesek, 's a' nemberek szívéhez vezető utat jól ismeré; az ifjú tehát tetszék Theodorának. A' menyekző napja csak hamar elhatároztatott, 's a' szerelmesek egy madonna - templomban közel azon villához, melyben Pappadolo nyaratszaka lakott, megesküdtek. Egy éppen Livornóban mulatott korsz dáma, ki Lorenzót ismeré, azt jósolá, miképp' ezen összeköttetés szerencsés nem leend, mert mind azok, kik Lorenzóval neje rendkívüli szépségéről beszéltek, feledék hozzá toldani: „Isten áldása legyen rajta!“ Már pedig illyes megfeledkezés, tagad-

hatian előjele a' szerencsétlenségnek. Valamelly gyermek szépségéről 's jóban gyarapodásáról szólni a' nélkül, hogy az „Isten áldása legyen rajta!” hozzá toldassék, annyi, mint a' gyermeknek boldogtalanságát elhatározni: ezt hiszik a' korszok, és a' sziget népességének tizenegy tizenketted részénél még virágában van e' babona.

Az ég igazságos, 's némelly elvetemültt bűnösnek még is gyakran vannak boldog perczei. Lorenzót foglalatosságai gyakran elszóliták Livornóból Korszikába; honában csak kevés ember tudott házasságáról; így bizton remélheté, hogy annak hire Brandoig soha nem jutand. — De hátha a' szegény nő esetlegesen még is megtudná? — kérdé magában gyakran Lorenzo — eh mit! haragjának első fürgetegét nyugton hagyom elvonulni, 's azután majd találok eszököt kárpotlásaul. Arany, tömérdek arany bizonynyal elhallgattatja 's biztosítja jövőjét is. Megnyugtatta illy silány okoskodás által lélekismeretét, a' hűtelen galád férj egyik neje karaiból másikéba sietett. Faustina büszke volt, és szépsége erejében bizonyos; Theodora ártatlanabb, hogy sem illy hallatlan elvetemültséget sejtethett volna is. Ehhez járult még az is, hogy Lorenzo új házassága által előbbi vidorságát ismét visszanyerte, 's így Faustinát mi sem vezethette azon gyanúra, hogy Lorenzo többé nem szereti.

Nem egészen igaz, hogy napfényre jó minden. Ha minden nyilvánulna, olly borzasztó dramák lennének láthatók minden körben, melyekről ember fijának sejtménye sem volt. Hány pokol nyílnék-meg az elrémültt szemeknek! Valóban, több bűnt takar - el a' hallgatagság és sötétség fátyola, mint mennyit az igazság karja megfenyít. Három bűnös közül kettő mindig sirba viszi magával bűneit. Lorenzo is e' büntetlenségre számolt, és számítását csalhatlannak hitte.

Lorenzo szolgálatában egy korsz fiú volt, a' szigetnek leghegyesebb részéről való. Készakarva választott bárgyu 's faragatlan ficzkót; mert nézete szerint ebben leginkább bizhaték. Szolgái közül egyedül ezt vitte magával Brandóba, Faustinához, kit rokonának mondott. De a' sem írni sem olvasni tudó 's majdnem érthetlen badar nyelvet beszélő ficzkó buta külseje 's majdnem félvadnak tetteihez közelítő magaviselete mellett is mind azon csalfaság, boszúvágy 's konoksággal birt, melly a' hegyi lakosoknak sajátja. Mindjárt először átlatta ő, midőn ura magával Brandóba vitte, hogy az ott valamit rejteget; rosra hajlandó 's kíváncsi lévén, kémlelődni kezdett, 's csak hamar kitanulá, miben áll urának Faustinávali rokonsága. Ura titkának birtokába jutván, még is elég erős volt a' ficzkó hallgatni; mert jól érzé, miképp titka egykor gazdagon kamatozhatik neki;

azonkívül azt sem tudá magában elhatározni, Lorenzónak mellyik nejével közölje azt. Matteo — így hívták a' fiút — egyébiránt minden hibájával birt egy gyermeknek; torkos, lomha volt, 's hol csak szerét teheté, hazudott. Lorenzo ezek miatt gyakran kénytelen volt őt megbüntetni; azonban e' büntetések mindig elég szelidek voltak, 's inkább csak pirongatás vagy bére valamely csekély részének elfogásában állottak. De egyszer, midőn Matteo egy fontos levelet elvesztett, mellyet ura megbízásából annak üggyársához kellett vinnie, Lorenzo érzékeny büntetéssel fenyegette e' gondatlanságért a' fiút. Ez feleselni kezdett. Lorenzo ezen még inkább felbőszülvén, karon ragadá a' fiút, 's egy lovagló ostorral, melly éppen kezében volt, vagy husz ütést sózott nyaka közé. Matteo rikoltott dühében, 's kirántván magát ura kezéből, könyezve kiáltá, hogy magát megboszulja.

Ez estve volt. Másnap reggel Bastiából Livornóba akart Lorenzo hajózni. Sükeretlen várakozott Matteóra; mert ez nem láttatá magát. — Bizonyosan visszafutott hegyei közé — gondolá magában Lorenzo, 's eltünése mi gyanút sem gerjesztett benne.

„Megboszulom magam!“ kiáltá a' fiú urának sujtásai alatt; 's Matteo korsz volt; hajlamai, szenvedélyei még egész természeti egyszerűségökben sajjadoztak; fenyegetése több volt csupa üres hangnál. Lorenzo, a' szintén korsz ezt tudhatta volna.

Uramnak két neje van — feszegeté magában Matteo, — egyik Brando 's másik Livornóban. De minthogy egyszerre két nőt tartani tilalmas, e' szerint mindkettőt megcsalja. Mellyiknek földözsemfel a' dolgot? A' livornoinak? Nem, ez még fiatal, 's aztán miként is jutnék a' tengeren keresztül? A' brandoi nő forróbban szereti uramat; feketébb szemei vannak; így indulatosbbnak is kell lennie, azonkívül még honleány is. — Azonkívül honleány, ez mindent kifejez! Matteo nem engedé boszúját-kihülni; még azon estve Brandóba indult. Minthogy még sötét volt, midőn Faustina mezei lakához ért, egy torony romjai közt telepedett-le, melly még a' gennaiaktól maradt fenn, kik több építményt emeltek e' sziget szirtein. Ott várta-be a' reggelt; a' tenger moraja álomba ringatá, 's — boszúról álmodott. A' nap már magasan állt, midőn Faustina ajtaján kopogtatót; ez maga nyitott ajtót; szolgálója a' szomszéd mezővárosba ment.

Midőn Faustina Matteót por 's izzadsággal lepve, halványon 's ellankadva, e' mellett még egyedül látta, irtózás futotta-el, 's egész lényében megrendült.

„Él Lorenzo?“ — ez volt minden, mit kérdehetett.

„Él bizony, asszonyom.“

„Hát miért jöss egyedül? “

„Ő engem megvert, 's én odahagyám.“

„Oda hagyád? 's hol hagyta uradat?“

„Bastiában, éppen Livornóba szándékozott menni.“

„Azt tudom.“

„Ej, ugy hát azt is tudja asszonyom, hogy uramra neje epedve várakozik Livornóban.“

„Neje? kiről beszélsz, ficzko?“

„Uram nejéről, Signora Theodoráról.“

„Urának neje van, Livornóban?“

„Őn csak tréfál, — kérdezősködik, mintha nem tudná, hogy Livornóban megházasodott.“

„Megházasodott? Mikor? 's kit vett-el?“

„Már egy év előtt, Pappadolo Theodorát, egy dús görög leányát vette-el.“

„Te hazudol, alávaló; urad megkorbácsolt, 's most azért rágalmazod.“

„Igaz, uram megvert, de azért nem hazudom. Hogy megházasodott, egész Livorno tudja, 's ha nekem nem hiszesz, írj a' madonna-templom plebanusának, ki őket összeeskete, 's meg fogsz győződni.“

Faustina már is meggyőződött; a' fiú szavaiban lehetlen volt az igazságot félreismerni. Faustina maga előtt a' házba kergeté, betaszította a' szobába, 's itt két egész óráig gyötrelmes kérdéseivel, míg csak mindent el nem beszélt, mit Lorenzo és Theodoráról tudott. Végre midőn legkisebb oka sem volt kételkedni, miután Matteónak hallgatást parancsolt, elbocsátá. Utravalóul néhány aranyat vetett neki, mellyet a' fiú kapzsín sepet össze. Faustina ingerültsége nem kerülé ki figyelmét, 's így tudta, hogy meg lesz boszulva.

Midőn Lorenzo nyolcz nap múlva Livornóból visszatért Brandóba, Faustina halvány tekintete 's fájdalom-dultt vonásai nem kevésbé ijeszték meg. E' nyolcz nap a' gyötrelmes és kétségbeesés nyolcz százada volt a' boldogtalan nőre nézve. Lorenzo, egyetlen barátja, kiben mint Istenében bízott, azon férfiú, kinek mindent feláldozza, ifjuságát, életét, üdvét, Lorenzo megcsalta, gyalázatosan elárulta 's kijátszotta. A' tőle távol élt perczeket ez ismeretlen vetélytársné karaiban töltötte el; reá nézve tehát minden elveszett; neki nem maradt egyéb fenn, csak a' halál. De Faustina is korsznő, hon leány volt, 's halála előtt boszút állani akart. Így azon boldogtalan percz óta, mellyben a' szörnyű titkot megtudá, életét, melly mindjárt el-elhagyni akarta, csak legnagyobb erőködéssel tudta fentartani. Kevésbé bizakodó és szórakozott mint Lorenzo, Faustina küszöbének

átléptekor olvasandotta a' boldogtalan nő arczain e' borzasztó küz-
dés nyomait. Még Lorenzo megjelentekor is elég erős volt Faustina
a' keblében forrott dühet elpalástolni, 's férjét barátságos tekintet-
tel fogadni, ámbár nem egyszer volt közel hozzá, hogy a' keblében
csatázó érzemények 's fájdalmak csapásai alatt eldüljön.

Ej kezdetén a' fáradt Lorenzo azonnal ágyba ment; nem soká-
ra mély álom vonult-el fölötte. Faustina használta álmát; felhánnya
iratait, hogy árulásának nyomára találjon; talán még kétkedett és
remélt.

De kétség és remény eltűntek, midőn bűnének bizonyítványai,
tagadhatlan bizonyítványaira talált; ezek az öreg Pappadolo levelei
voltak, leánya hozományáról szóllók, 's végre egy levélke maga
Theodorától. Most midőn Lorenzo hűtelenségében bizonyos volt, nem
késett tovább boszújával. Gondosan bezárván a' szoba ajtaját, aze-
gyik utazó-pisztolyt, mellyet Lorenzo levetkezésekor asztalra tett,
fölvette, megvizsgálta, illően van-e töltve, a' csőt az alvó homlo-
kának tartá, 's egész hidegséggel elsütötte. Valljon habozott-e ezen
pillanatban, senki nem tudja; a' fegyver elsült, és Lorenzo a' nél-
kül, hogy többé mozdult volna, az álom karjaiból haláléiba csuszott.

Midőn a' gyilkosság napfényre jött, 's azon szobába törtek, hol
Lorenzo hált, még minden a' legszebb rendben volt; ő mély álom-
ba merültnék látszék, csak a' pisztoly feküöt földön ágya mellett,
melly Faustina kezéből esett-ki.

Ezután egy írószekrényből, mellyet szintén nyitva találtak, elő-
vette házassági szerződését. Ez hamis volt; a' pap, ki őket megáldá
ámító; kezein még Lorenzo vére gőzölt, ennek nyomai a' papíron
is látszottak, melylyel a' család férj árulását kezdé. E' szerződést
egy más papirba takarta, bepecsétlé, 's Livornóba utasítva vetély-
társnéja nevét írta reá, ezután az ágy lábához henyeszékbe ült, és a'
halotról le nem vette szemét. Midőn más nap estve felé a' szolgáló
haza ment, 's azon szobából, mellynek ajtaján már több izben hall-
gatódzék 's kopogott, még sem lépett-ki senki, szomszédokat hi-
vott elő; az ajtót betörték, 's midőn a' szobába léptek, a' házaspárt
ott találták. Faustina még folyvást a' henyeszékben ült, de életjel
nélkül. A' bastiai orvos, kit hívtak, hogy e' kettős halálról hiva-
talos jelentést tegyen, legkisebb nyomára sem talált a' nő testén gyi-
loknak vagy méregnek; Faustina nem erőszakos halállal mult-ki,
őt a' kétségbeesés ölte - meg.

Németből

Pusztay Ignác.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' tél száz év előtt. Egy sléziai krónikában következőt olvashatni: A' föld fiai keményebb telet még nem értek, mint a' mult évi (1740-ről 1741-re) volt. Nálunk egy szoba sem vala fűthető; a' kályha izzó tűz volt, 's az ablakról lecsorgó izzadság jégcsappá fagyott. Ki a' metsző szélnek ellenébe ezer lépést ment, minden tagja megmerevült, arczán hólyagok támadtak, melyeket csak hosszas, hóval dörzölés oszlatott-el. A' harmadik emeletről leöntött víz jéggé fagyva hullott földre; így a' szabadban kipökött nyál is, mielőtt földet ért, jéggé tömegült. A' sirásoknak nagy tüzet kelle előbb azon helyen gerjesztetni, hol sirt ásni akartak; a' föld mindenütt három singnyire fagyott csonttá. Vízvezető csövek, ha három lábnyinál nem mélyebbre voltak a' földben, megfagytak 's szétrepedeztek, mint minden más vízi edény. Morva és cseh országban minden tó fenéki fagyott, 's a' halak mind elvesztek. Juhok, tehenek az istállóban, vadak az erdőben, madarak a' légben fagytak-meg. Svécziában 3000 ember 's magyar országon mintegy 80.000 ökör fagyott-meg.

KÜLÖNFÉLE.

Egy igen tragikai jelenet adta elő magát a' lukkai színpadon. Két színész nemcsak a' színpadon, hanem Lukka utszáin bizonyos ablakok alatt is vetélkedő volt, 's mi több, egy romeoi jelenetet valóstítottak, az az, megvívta; csak nagy munkával lehetett a' boszús udvarlókat megbékíteni. — „Lucia di Lammermoor“ második felvonásában a' két hős ellenileg találkoznak, a' darab tartalma szerint kardot rántnak, 's a' viadal kezdődik. Ekkor mind kettőben feléled a' roszul oltott tűz, a' viadal élénkül, a' közönség helyeslést nyilvánítt, midőn Edgard Rawenswood rettentő kiáltást hallat. — Mi volt ez? hiszen a' kétszer aláhuzott C nem így hangzik! hiszen ez a' halál hangja volt, az az a' valóságos természetes halálnak, millyent Donizetti romanticájában hijában keresünk. A' szerencsétlen a' kettős ellen fegyverétől keresztülszurattott. A' gyilkos fogva van, 's elítéltetését várja. A' lukkai színház hosszabb ideig nem adhatott operát, minthogy nagyobb része a' tagoknak, az eset után, nem akart a' vérrel piszkolt színpadra lépni.

Érzékeny elbeszélés. Bizonyos társaságban a' beszéd tárgya egy kitünő lelkész volt; mindnyájan csudálkoztak, hogy nem házasodott-meg. — „Ezt — monda Miss P. — már egyszer jelenlétemben is szemére vetették, 's ő nekem egy történetet beszélt, melyet önöknek elmondok. — Mindjárt pappá szenteltetése után minden innep-nap egy lelkész helyett predikált, alig husz (angol) mértföldnyire Londontól. Hallgatói közt egy fiatal dámát vett észre, ki mindig ugyan azon székből ült, és kinek feszültt figyelme az ő figyelmének és gyönyörűségének is későbbben tárgya volt. Ez az egyházat az isteni tisztelet végén mindjárt elhagyá, 's egész évig nem tudá-meg nevét; hanem beszédjét soha le nem írta azon eszmélet nélkül, milly hatást fog ama nőnél tenni, mint fog az tőle fogadtatni, 's ön magával sem volt meg elégedve, ha ama nőnek arczán helybenhagyást, javaslást nem látott. Lassan lassan kezdett róla máskor is, nemcsak midőn beszélt irt, gondolkodni, 's máskor is, nem egyedül vasárnap, kíváná látni; de a' napok folytak, és ámbár úgy tettszett neki, mintha a' nő mindig halványabb és roskadtabb lenne, nem vehette reá magát, hogy neve után tudakozódjék, vagy őt megszólítsa. Illy csende-

sen lopódzott szívébe a szerelem, s ő feltette, hogy ismeretséget fogja keresni, s egykor elveendi, — midőn egy napon, halotthoz hivatott tisztét végzendő. — A' holtak arca ugyan az volt, melly reá innepnapokon nézett, s mellyhez annyira hozzá szokott, hogy őt vallása s élte egy részének tartá. — Tisztét teljesíteni hatalmában nem állt, s egy jelenvolt papnak kellett azt elvégezni. Midőn már eltemettetett, félre voná őt a' nő atyja, s engedelmet kért azon nyugtalansáért, mellyet neki okozott; de nem tudá eltitkolni, hogy leánya utósó lehetével a' lelkész nevét nevezé, azért hiszi, hogy titkoltt szenvedélye taszítá őt sirjába. — Ezen idő óta — mondá a' lelkész — szívem elhalt, s én csak fel felé nézek; az égben ismét látandom őt!

Amerikai városok. Az északamerikai statusok legtöbb városában az utak árnyas fákkal vannak beültetve, úgy hogy azok kellemes sétatérket képeznek. Így van a' salemi út mind két oldala hárs és jegenye fákkal beültetve, a' házak előtt virágos kertek vannak; a' legtöbb lakot szálló s más nemű zöld növényekkel növesztették-be, mellyek a' városnak bájoló falusi tekintetet adnak. Troyban két út van, mindenik fél mértföldnyi, s mindkét oldalon iharfa, gesztenye, szilfákkal beültetve. A' boston, charlestowni, roxburgi, cincinnati uton sok ezer fát lehet látni, és e' dicséretes ajánlásra méltó szokás naponnan terjed a' tartományokban.

Tolvajesin. Nehány nap előtt Parisban, a' tuillériai passage d' Orleans-ban, nagy számú jövők menők közt megjelenik egy ifjú dáma, ki öltönyéről ítélve magasb körökbőlinek látszott lenni. Nehány lépéssel utána egy fiatal férfi jött, ki amazt üldözni látszék, s egyszerre felkiált: — „Hát nem ismeritek őt? — Ez ama mérgezőné! Madame Lafarge; ki elítéltetése daczára arany s pártfogás által szabadságát meg tudá szerezni.“ A' kíváncsi csoport körül fogja az ifjú dámát, hogy tovább nem léphet, miközben az ifjú ember szidalmait folytatja. — Hijába bizonyítá emez, hogy ő nem madame Lafarge, hogy őt nem is ismeri; hijába folytak-le könnyei arcán, az ujságkiváncsiak mindig szorosabban nyomultak körül, úgy, hogy végre göresök lepték-meg, s földre rogyott. — A' szomszéd rendőrnek nem volt hatalmában a' rettentő embertömegen magának utat törhetni, s egy osztály gárda-katonaságnak kellett előállni, erővel keresztültörni, s az ifjú leányt nagy fáradsággal szabadítani — ki a' szorongásból, hogy a' közel rendőrhelyre vihessék, s eszközket kereshessenek őt megnyugtadni. Ez csak hamar megtörtént, s a' dáma eltávozott. A' passage d' orleansi néptömeg hasonlólag széteszlott, de bizonyos idő mulva többen, kik jelen voltak, tértek vissza, egy melltűt, órát, szelenczét s a' t. keresve, melly tőlök a' szorongásban elveszett, — és most világos vala, hogy amaz eset a' férfi s leány között előre készült csel volt, hogy barátjaik, a' zsebelők, a' szorongásban gazdagon arathassanak s azután békén távozhassanak.

Nagylelkűség. Mennél ritkábbak az igaz s önzéstelen nagylelkűségnek vonásai; annál inkább megérdemlik olyak, mint e' következő, az ismeretést. Nem nagy idő előtt fontos foglalatossági viszony hozá Crosnier urat, a' parisi comikai opera igazgatóját a' kereskedési elnök előszobájába. Mig itt várakozva ül, egy ősz hoznak elő, kit bánat és betegség egészen lenyomtak. Két gyermek, 13—14 éves, sirva egyengeti ingatag lépteit. A' kereskedési ítélőszék biztosá egészíti-ki a' csoportulatot, melly Crosnier urnak kiváncsiságát annyira ingerli, hogy az öreg viszonyai után kérdezősködik. Az

öreg előadja, hogy vénsége miatt csekély hivatalából elbocsáttatott, melynek elvesztésével egy nevelői intézet birtokosának, fiai neveléséért elmaradt bizonyos pénzösszeget képtelen letenni. Ismeretlen levén a kereskedői foglalkozásokkal, adósságáról váltót adott. Nehány nap előtt a váltó ideje letelt, 's a kereskedői ítélőszéknek egy biztos megjelent, az adósságot felvenni. A szegény öreg nem fizethetvén, három napi halasztást nyert a biztostól — és most az is lefolyt — egészíté-ki a biztos — és ha az elnök e szegénynek menekvő utat nem mutat, akkor e házat csak börtönébe sétálva hagyja el. — Crosnier megmutattatja magának az iratokat, 's látja, hogy a szerencsétlen elveszett. Gyorsan fordul a biztoshoz e szavakkal: 'uram! ön ismer engem; itt van aláírásom, bocsássa az öreget szabadon, 's menjen pénztáromhoz, kifizetik önt! — Ön az én adósom — mondá az öreghez fordulva — én szeretem, ha adóssaim közelemben vannak; jöjjön gyakran hozzám, ez által nagyon lekötelez. — E' szavai után siet az elnök cabinetjébe, a jeleket tanúitól 's a szabadítottak áldásától követte. Endrődy.

A baj soha sem jár egyedül. — Őszelő 9-nek estőjén egy halász-dereglye, mely a lerwicki révben szokott állani, tengeren volt. Rajta Murray Magnus halász, ennek tizennégy éves fia 's még más három egyedült. Este 9 óraker heves szél támadt, 's az eső záporoként hullott alá. Hiába ügyekeztek a halászok partot érni, minden fáradozásuk sikertelen volt. Végre mit volt mit tenniök, mint szél ellenébe tartani. E' lankasztó munka egész éjén át tartott, 's a zivatar még más nap sem szűnt. A' tengernek e' szegény labdái egész borig átáztak, kevés élelmi szerőket a' dereglyébe csapkodó víz eldelhetlenné tette, 's éhségtől és szomjúságtól gyötörtetének. Azonban más nap szárazt pillantottak — meg, de mennyire tekintetök csak hatott, olly rémitő volt a' habtorlat, hogy parthoz jutásra legkisebb reményök sem maradt. Haláluk elkerülhetlenné latszék; kezeiket összedugták, 's dereglyéjőket a' hullámok játékának engedék, melyek azt minden kár nélkül szerencsésen partra is hajták. A' szomszédbeliek azonnal segítségükre siettek, 's a' csudálatosan megmenekültek csak ekkor hallák, hogy a' shetlandi partokról Fairglasba (Norvégia partjain) hajtattak, és pedig nem messze a' britt consul házától. Vendégszeretőleg fogadtatának, 's miután felüdültek, Hullba, onnan Leith-be innen pedig Lerwickbe szállittattak. Midőn Murray hazája földét meglátta, fenndobogó kebellet ujongott, örömkönyűket sirt, mert nejét 's gyermekeit remélte ölelhetni. De a' holdogtalan nem tudta, mi történt távolléte alatt. Neje, ki férjét elveszettnek hitte, egy hét előtt, miután egy holt gyermeket szült volna, bújában halt-meg, 's legidősebb leánya, egy 18 éves hölgy, kinek már most 8 gyámoltalan gyermeket kelle vala táplálni, megörült. 'S hogy a' szerencsétlenség teljes legyen, még földének termése is elveszett. Mint beszélük, a' halász sorsának könnyítését emberbarátok vállalták magukra.

Korhely halála. Bizonyos versailles-i iszákos megunta az életet; azonban hogy mint agg borhős — 75 éves volt — éltéhez méltó halállal muljétki, a' borba fulást választotta. E' határozat következtében ugy alkalmazott egy kötelet egy hordóra, hogy hurokba vetett feje éppen a' csap alá essék. Most elveté magát, a' csapot megnyitotta, 's így egyszerre kötélben és borban fult.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpíaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.